

Зараз постає питання про запровадження тимчасових експортних мит на певну сировинну продукцію, наприклад залізну руду. Такі заходи потрібні для розвитку та захисту певних галузей. Нам необхідно конвертувати сировинну економіку в економіку, орієнтовану на випуск готової продукції. Крім того, державі потрібні фінансові джерела для наповнення бюджетів розвитку, надання здешевлених кредитів, побудови інфраструктури, фінансування капітальних видатків. Одним із таких джерел можуть бути тимчасові експортні мита на сировину. В даному випадку є законодавчі проекти, що будуть скеровані на скасування імпортного мита на устаткування та обладнання, яке використовується у виробничому процесі, та сировину.

Середня ставка ввізного мита в ЄС для одягу, хутра та виробів із хутра становить 9,2% від митної вартості товару. Уже в перший рік дії Угоди про асоціацію ставка зменшується для України до 0%. Аналогічна ставка для виробів зі шкіри – 6,7%. Уже через рік ставка впаде до рівня, нижчого ніж 4%, зменшуючись кожного наступного року приблизно на 1 п.п. До нуля ставка впаде за 5 років.

За експертними оцінками, **від 65% до 90%** експорту одягу та взуття з України до ЄС у минулі роки здійснювалося **за схемами толінгу** – переробки давальницької сировини, коли підприємство продавало не готову продукцію до ЄС, а послугу з її виготовлення. Обнулення мит дозволить збільшити оплату цих послуг і поліпшить умови для експорту української продукції [1].

Аналогічні мита на європейську продукцію в Україні також будуть зменшені до нуля за 5 років, що призведе до поступового зростання конкуренції на внутрішньому ринку – **підприємства матимуть час на адаптацію виробництва під вищі стандарти якості.**

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Соціально-економічне становище України за січень–лютий 2015 рік. [Електронний ресурс]: <http://socportal.info/2015/01/31/eksportu-gotovoyi-produktsiyi-v-yes-dlya-ukrayini-poki-nedostupnij.html>.

2. Україна повинна експортувати готову продукцію, а не сировину. [Електронний ресурс]: http://grytsenko.com.ua/news.html?g=0&print_this=1.

MARIA LYZUN

THE CONCEPTS OF OPTIMAL AND COMMON CURRENCY AREAS IN THE CONTEXT OF REGIONAL MONETARY INTEGRATION

Actuality. Mediating all international economic relations of the subjects of the world economy, foreign exchange relations are experiencing profound qualitative changes together with the sphere of international production, services, investment.

Monetary integration and the forms it takes, usually associated with regional economic integration and the emergence of regional currencies.

One of the most difficult practical problems concerns the process of transition to full monetary integration. The debate between «monetarists» and «economists» about strategy and the timing of further steps toward monetary union has dealt largely with this interim stage. [1].

But nevertheless monetary integration leads to positive effects, if there are sufficient conditions. In a path-breaking paper, Rose (2000) used an augmented gravity equation to show that trade between countries sharing the same currency is much larger than trade between other pairs of countries. His crosssectional regression results imply that the bilateral trade between two currency-union countries is, on average, 3.35 times as large as the bilateral trade between other countries. In language used hereafter, the trade raising effect of a currency union is 235 per cent, and this is additional to the most obvious trade-raising effect of a currency union – the complete suppression of exchange-rate variability [2].

The Goal of the research is summarising of the theoretical concepts of Optimal and Common Currency Areas for the political practices of the monetary integration.

The Results. Conditions necessary for effective currency (monetary) integration are considered in the theory of optimal currency area (OCA). Optimum currency area implies the existence of fixed rate between currencies and a limited range of floating exchange rates against the currencies of other countries.

The optimum currency area theory tries to answer an almost prohibitively difficult question: what is the optimal number of currencies to be used in one region. The difficulty of the question leads to a low operational precision of OCA theory. It is possible to distinguish two major streams of the optimum currency area literature. The first stream tries to find the crucial economic characteristics to determine where the (illusionary) borders for exchange rates should be drawn (1960 s–1970 s). The second stream (1970s-till now) assumes that any single country fulfills completely the requirements to make it an optimal member of a monetary union. As a result, the second approach does not continue in the search for characteristics, identified as important for choosing the participants in an optimum currency area. This literature focuses on studying the costs and the benefits to a country intending to participate in a currency area. The costs and benefits are compared and the question of participating in monetary union becomes largely an empirical problem. Later on, OCA literature takes into account the «Lucas critique», endogeneity of the optimum currency area criteria and modern macroeconomic theories. [1]

An Optimum Currency Area fall within the ambit of currency unions. An OCA, using Mundell's definition is 'a domain within which exchange rates are fixed'. By this definition, Common Currency Area (CCA) would be a step further with the adoption of a single common currency among members of the currency union. Several structural preconditions have been cited as being necessary for an OCA. [1]. The main factors influencing common currency areas are depicted on Figure 1.

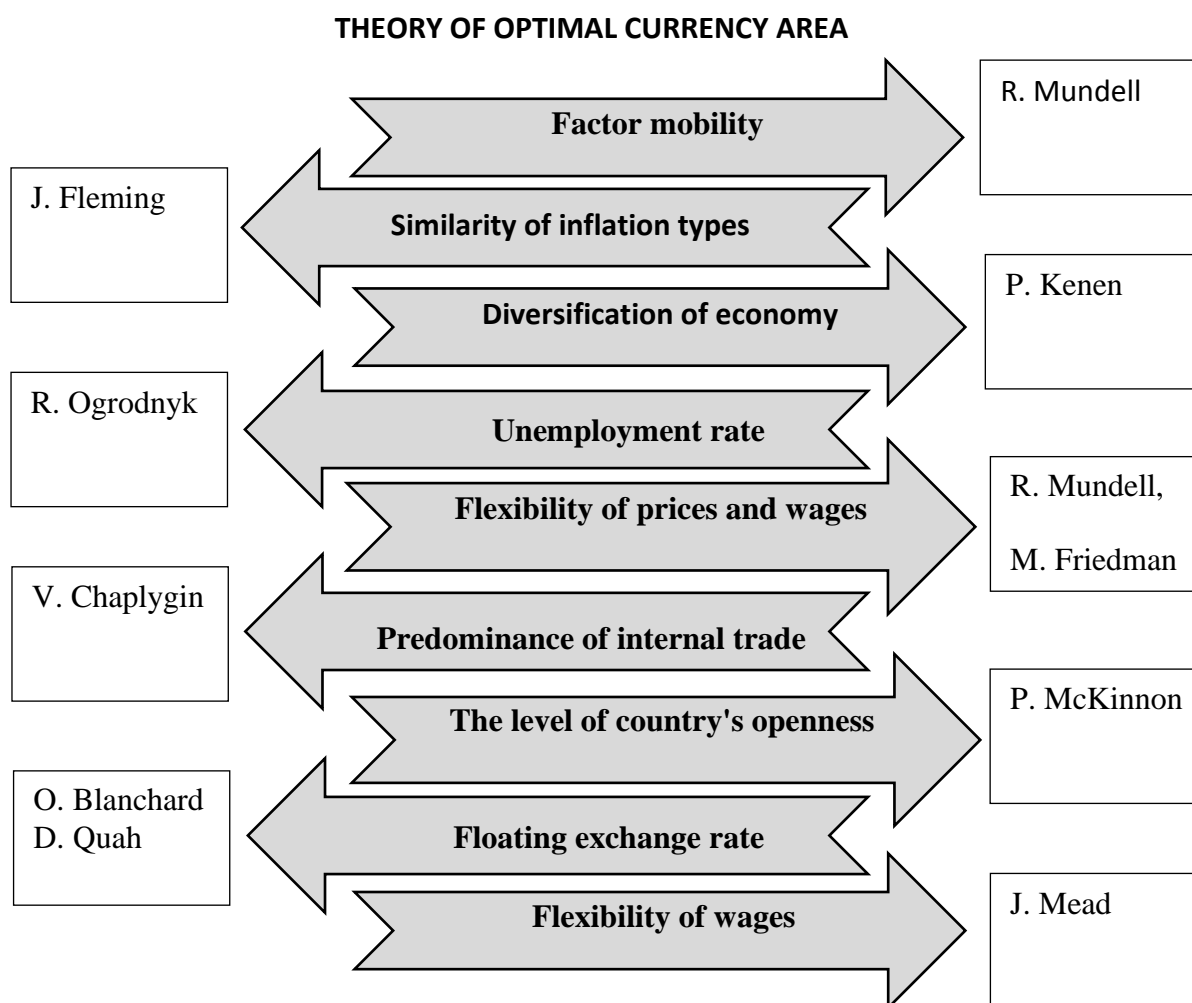

Figure 1. Main factors and researchers of the theory of optimal currency area

The ideas of OCA and CCA found their practical implication in the forms of regional currency areas (RCA). Regional currency areas originated from various roots such as historical, «existential», economic and especially political reasons. The importance of political factors can be found e.g. in the process of creating an independent Germany in 1871 (as well as in 1990, when east and west part Germany were unified) and many other states (e.g. Switzerland and Italy). So-called existential reasons were characteristic of the group of geographically small countries (El Salvador, Kiribati, Liechtenstein, Monaco, Nauru and Vatican), where the acceptance and the legalization of the foreign trade partner currency were a necessity. For the sake of completeness, there are also states, where more than one currency circulates within its borders. These are e.g. Hong-Kong and Macao. The best known and economically strongest is certainly the European Monetary Union (EMU) founded in a cashless form in 1999 [1].

Empirical work on the optimality of a European monetary union has dealt with four issues. A large body of work has sought to assess the cost to European countries of giving up exchange rate changes by measuring the co-variation of the exogenous shocks affecting those countries and thus the extent to which those countries (or subsets of those countries) are subject to symmetric or asymmetric shocks. Another

body of work has tackled the same question by examining the degree of domestic diversification in European countries or decomposing output shocks into those that are place-specific and those that are industry-specific. A third body of work has looked at the role of labour mobility in international and inter-regional adjustment. And there is now a rapidly growing literature on the ways which a monetary union might itself affect the size and nature of exogenous shocks, the extent of labour mobility, and so on [2].

But EMU is not only the single example of existing monetary union. Figure 2 provides a survey of other non-European regional monetary unions.

Monetary union	Currency	Central Bank
Eastern Caribbean Currency Union (1950)	Eastern Caribbean dollar (is pegged to the USD, prior 1976 it had been pegged to GBP)	Eastern Caribbean Currency Authority (1950–1982); Eastern Caribbean central bank (1983)
Central African Economic and Monetary Community (1945)	Central African CFA franc (it has been pegged to FRF and now to EUR)	Banque des États de l’Afrique Centrale
West Africa Economic and Monetary Union (1945)	The West African CFA franc (it has been pegged to FRF and now to EUR)	Banque Centrale des États de l’Afrique de l’Ouest

Figure 2. Monetary Unions out of Europe

Conclusions. Current trends indicate an increase in the intensity of the process of monetary integration. The number of integration organizations and participating countries is increasing. This changes the importance of the various forms of integration, and the forms themselves. Keeping these trends in the long term can lead to significant changes in the global financial system.

It should be noted that the monetary integration of the EU was the logical culmination of a long-term process and in the framework of EMU monetary and economic components are interrelated and interdependent. Not all associations are so efficient in their process of monetary integration, in particular due to the fact that it significantly limits the ability of the most simple methods to regulate the financial policy of the country. Many initiatives for monetary unions for a long time remain under negotiation. In this case, the purpose of association should be clearly understood, and if such an event is not economically justified, or require large losses and changes than can bring benefits, it may be more productive to work on a more appropriate level of development of the country’s form of integration. Since joining the monetary union requires a significant effort to improve the economic system, in particular the functioning of most of the market economy, efficient use of resources and levers of state regulation of economy, it is worth to start from lower forms of integration, such as customs unions and common markets. Moreover, in order to move to more serious form of integration, the existing integration must meet the requirements of effective functioning.

REFERENCES

1. Obiyathulla Ismath Bacha *A common currency area for ASEAN? issues and feasibility* *Applied Economics*, 2008, 40, 515–529.
2. Peter B. Kenen (2002) *Currency Unions and Trade: Variations on Themes by Rose and Persson* DP/2002/08 *Discussion Paper Series*.
3. Horváth Roman, Luboš Komárek (2002) *Optimum Currency Area Theory: A Framework for Discussion about Monetary Integration*. – *Warwick Economic Research Papers*.
4. Willett, TD (2002). *Crying for Argentina*, *The Milken Institute Review*, 2 nd Quarter, 50–59.
5. Tavlas, GS (1993). *The 'New' Theory of Optimum Currency Areas*. *The World Economy*, 16(6), 663–685.

МАР'ЯНА ЛІФАНОВА

КЛЮЧОВІ ПОЛОЖЕННЯ «НОВОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ГЕОГРАФІЇ» ПОЛА КРУГМАНА

У світовій економіці відбуваються якісні зміни, пов'язані з глобалізацією, нерівномірності розвитку, посилення боротьби між тенденціями формування однополярного та багатополарного світу, загостренням конкурентної боротьби між країнами, містами, компаніями.

Фактично мова іде про виникнення нової економічної географії – як у сенсі нових тенденцій розміщення економічної діяльності, так і частині виникнення нових галузей і напрямків самої економічної географії як науки. Оскільки, зараз фактично відбувається підриг традиційних економічних засад категорій «місце розташування» та «економічний простір». Вони вже не можуть сприйматися як щось фіксоване та незмінне. Це сприяло розвитку нових теорій та моделей розвитку економічної географії [1, с. 6].

В останнє десятиліття в економічній науці, та особливо в економічній географії, обговорюється новий конструктивний напрямок, який створив американський професор Пол Кругман. В 2008 році він отримав Нобелівську премію по економіці. Офіційна версія – за внесок у дослідження структури торгівлі і розміщення центрів економічної активності. Фактично ж Нобелівську премію П. Кругман отримав за нову теорію міжнародної торгівлі і «нову економічну географію». Ця теорія була викладена ще у 1991 році в праці «Зростаюча віддача і економічна географія», де П. Кругман запропонував математично строгий підхід, що дозволяє одночасно моделювати і товарні потоки, розміщення виробництва і споживачів в просторі. Сформульована ним модель отримала назву «центр-периферія» [2].

У праці «Зростаюча віддача і економічна географія» (1991 р.) П. Кругман пояснює причини урбанізації світової економіки, доводив, що масштабне виробництво і боротьба за зниження транспортних витрат зумовлює